

Goudentijds kinderen

Colofon

ISBN: 978 90 8954 527 5

1e druk 2013

© 2013, Rachel Helmhout

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Rachel Helmhout is te bereiken via de site

www.kristalhealerreaderpraktijk.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Goudentijds kinderen

Rachel Helmhout

VOORWOORD

GOUDENTIJDSKINDEREN

Al een hele tijd bestaan de termen: nieuwtijdskinderen, indigokinderen, kristalkinderen en regenboogkinderen. Daar zijn talloze boeken en artikelen over geschreven. Ik heb mij daar helemaal in verdiept en er veel lectuur over verslonden, in de hoop om meer over mijzelf te weten te komen, over wie ik in essentie ben. Iedere keer herkende ik wel iets van mijzelf in die boeken, maar toch klopte het net niet. Bij kristalkinderen voelde ik de meeste overeenkomsten, en toch wist en voelde ik dat ik niet in zijn geheel bij die groep in te delen was.

Eigenlijk voelde ik mij van alles wel een stukje, inclusief engelmens en natuurwezenmens. En toch kan ik ook niet worden ingedeeld als gradatie van al die groepen. Ergens had ik daar wel een beetje plezier over, want etiketten op iets plakken, of in dit geval termen om iets te kunnen specificeren, is iets wat ik heel moeilijk kan begrijpen. Maar zo werkt dat nu eenmaal op deze aarde. Aan de andere kant voelde ik me een beetje vreemd, want vanuit mijn mens-zijn en mijn ego wil ik toch graag ergens bij horen of het gevoel hebben ergens gelijkgestemden te kunnen vinden.

Op een dag kreeg ik vanuit het niets vreselijke hoofd-

pijn. Zo'n hoofdpijn waarvan je misselijk bent en helemaal niets meer kunt denken of doen en waarbij een paracetamol niet helpt. Ikzelf noem dit altijd hormoonhoofdpijn, maar misschien is het wel migraine.

Ik nam wat paracetamol in en zocht mijn bed op. Met gesloten ogen lag ik zo een tijdje in mijn bed. Een tijdje geleden had ik aan de bovenwereld gevraagd wat mijn specialiteiten zijn, want mijn kunnen is zo breed dat het lastig is om daar een richting of een specialiteit uit te halen. Ik lag daar dus beroerd te zijn in bed, en ineens begon de bovenwereld tegen mij te praten.

Er werd mij verteld dat mijn kwaliteit vooral schuilt in het feit dat ik alleen maar naast iemand hoeft te gaan zitten en helemaal niets hoeft te doen, alleen maar te zijn. Dat er dan bij die andere persoon als vanzelf van alles gebeurt, en dat diegene precies dat zal ontvangen wat hij of zij nodig heeft om verder te kunnen gaan op zijn of haar pad. Deze kwaliteit is een nieuwe vorm van 'healen' die voor de Gouden Tijd belangrijk zal zijn.

Ik voelde me ontroerd om dit te horen, maar had tegelijk weer meer vragen, zoals: hoe kan ik zoiets nu uitleggen zodat het begrepen wordt?

Daarna werd mij verteld dat ik een goudentijdskind ben en dat ik daarover dien te schrijven. Ik zal daarbij geholpen en geïnspireerd worden door gidsen, lichtwezens, engelen, natuurwezens, Moeder Aarde, de kosmos, de bron, de elementalen, de galactische wezens en verschillende dimensies.

Mijn boek begint met hoofdstukken die mij door hen

zijn aangereikt. Deze hoofdstukken zijn vanuit een groter overzicht geschreven.

Zelfs de titels van de hoofdstukken zijn mij aangereikt. Om te laten zien en voelen hoe dit in het aardse en dagelijkse leven ervaren kan worden en werkt, zijn ze aangevuld met mijn ervaringen.

De hoofdstukken die geschreven zijn vanuit een groter overzicht staan in een ander lettertype dan mijn ervaringen.

HOOFDSTUK 1

WAT IS EEN GOUDENTIJDSKIND?

Een goudentijdskind is één met alles om zich heen. Toen het goudentijdskind besloot om te incarneren op de aarde, besloot het ook om de parel met alle zuivere kwaliteiten met zich mee te nemen. Terwijl de energie van de aarde steeds grofstoffelijker werd en voor deze ziel zwaarder en zwaarder, bleef de parel onbeschadigd met dezelfde zuiverheid en kwaliteiten als de dimensie waar deze ziel vandaan was gekomen.

Deze parel bevat een schat aan kwaliteiten die voor een gedeelte lijkt op die van de nieuwtijds kinderen, kristalkinderen, indigokinderen en regenboogkinderen. Toch bevat deze parel ook nog andere kwaliteiten.

Het vermogen om één te zijn met alles om je heen nemen de goudentijds kinderen mee naar deze aarde. Daarmee bedoel ik dat deze kinderen alles kunnen waarnemen en voelen en met al die stukjes één zijn, omdat zij al die stukjes kunnen herkennen en plaatsen in zichzelf. Er is een weten dat niets gescheiden is maar dat alles met elkaar verbonden is en één geheel vormt. Op deze aarde aangekomen krijgen zij echter te maken met zwaartekracht en grofstoffelijkheid. Anders gezegd: ze krijgen een sluier over zich die nodig is om hier op aarde

te kunnen leven en functioneren. Hierdoor is het vermogen één te zijn met alles om je heen lichtelijk afgedekt. Omdat de parel onbeschadigd is meegekomen is het bewustzijn van deze kinderen bijna kristalhelder. Zij kunnen zich nog van alles herinneren over de geboorte en de tijd voor de geboorte en zien alle wezens tot in detail voor zich staan. Deze kinderen zullen er instinctief alles aan doen om zich weer opnieuw één te voelen met al wat is, ongeacht in welke situatie ze zich bevinden. Zij hebben er uiteindelijk zelf voor gekozen om deze kwaliteit voor mensen en aarde in te zetten en zullen via de versluiting en situatie waarin zij zich bevinden kunnen leren hoe ze de kwaliteit van de parel op aarde kunnen gaan gebruiken. Aan de ene kant komen deze kinderen de kwaliteit van eenheid in alles brengen en aan de andere kant zijn ze ook gekomen om zelf verder te kunnen groeien en zich te ontwikkelen.

Om nog duidelijker te maken wat ik bedoel met het instinctief streven naar eenheid en hoe dat is in de grofstoffelijkheid van de aarde, volgt hier een persoonlijk stukje.

Uit een heel hoge dimensie ben ik naar deze aarde gekomen. Zorgvuldig had ik voor mijzelf de juiste situatie en ouders gekozen om naar de aarde af te dalen. In mijn geval koos ik voor een situatie waarin ik na mijn geboorte zou worden afgestaan om daarna geadopteerd te worden. Het was mijn wens om opnieuw te incarneren om nog meer te leren en ervaring op te doen. Voordat ik geboren werd, dacht ik: eigenlijk wil

ik niet, maar als het dan toch moet, dan maar snel. Later hoorde ik dat de bevalling heel snel en goed was verlopen, maar dat ik er eigenlijk niet uit wilde komen. Ik weet nog hoe het voelde uit de buik te zijn en hoe eng ik het vond; zo eng dat ik mijn ogen niet open durfde te doen. Pas na lange tijd keek ik de wereld in.

Een andere vroege herinnering in dit aardse leven is een moment dat ik als baby van een paar weken oud de fles kreeg in het kindertehuis in Renkum waar ik ter wereld kwam.

Ik weet nog dat ik de fles kreeg van een bepaalde verzorgster die ik heel prettig vond voelen. Ik weet ook dat ze mij na het flesje een boertje moesten laten maken. Daarna werd ik dan weer teruggelegd in mijn bedje. Ik weet nog goed dat ik heel bewust en helder dacht: ik moet proberen geen boertje te laten, want dan houdt zij mij langer vast. Ik spande me heel erg in om geen boertje te hoeven laten. Ik weet nog dat de verzorgster zei: “Nou, het wil niet lukken, ik heb even wat meer tijd nodig met deze baby.” Uiteindelijk kon ik die boer niet meer tegenhouden en legde ze mij weer terug in mijn bedje.

Ik was me toen al scherp bewust van mijn omgeving en had goed in de gaten dat het bij mij anders dan anders ging. Het was voor mij van cruciaal belang om vastgehouden te worden en daar zorgde ik dan maar zelf voor, ook al was ik maar een paar weken oud.

Drie à vier maanden later lag ik in de wieg bij mijn

adoptieouders. Ik weet nog goed dat ik mij er fijn en veilig voelde. Er werd mij gegeven wat ik nodig had: warmte en liefde. Ik at en sliep, voelde mij fijn en groeide en groeide.

Toen ik iets ouder werd en kon zitten, vond ik gras heel hard aanvoelen en ik moest ervan huilen. Ik vond dat het prikte, terwijl het er zo mooi en fris uitzag, dat vond ik verwarrend. Maar daarentegen was ik helemaal gek van de aarde in onze tuin. Ik wilde mij zo graag één voelen met de aarde dat ik de kluiten klei uit de tuin opging eten. Ik weet nu nog hoe dat smaakte en voelde. Ik vond het vreemd genoeg heel lekker smaken, en later begon ik ook aan zand. Op zo'n moment voelde ik mij één met Moeder Aarde en met de wereld waarin ik me bevond. Mijn ouders begrepen daar niets van en deden er van alles aan om het te stoppen.

Ook weet ik nog goed dat ik 's nachts bezocht werd door allerlei lichtwezens, engelen, maar ook door beangstigende lagere wezens en entiteiten. Deze joegen mij angst aan en maakten dat ik het vaak op een huilen zette als het tijd was om te gaan slapen. Ik voelde mij dan niet veilig in mijn bedje, zo alleen, en wilde bescherming van mijn ouders.

Toen ik ouder werd, een jaar of vijf, had ik nog steeds dat onveilige gevoel als ik ging slapen. Al kon ik de lagere wezens niet meer zo letterlijk zien als toen ik een baby was, voelen kon ik ze wel! Uitleggen aan mijn ouders lukte mij niet, want ik was nog niet in staat om het goed te verwoorden.

Mijn ouders werden weleens moedeloos van dat gehuil en gedoe, als ik moest gaan slapen op de avonden dat ik mij onveilig voelde door de aanwezigheid van lagere wezens.

Nu weet ik duidelijk wat wat is, maar als kind nog niet. Aan de reactie van mijn ouders leidde ik af dat wat ik zag en voelde niet normaal was. Ik kreeg het idee dat ik zoiets niet mocht zien, dat het niet op deze aarde hoorde en iets was wat eng en slecht was, dus zweeg ik en probeerde bescherming te vinden door zo nu en dan een drama te maken van het naar bed gaan.

Ik was heel blij als ik buiten was. Ik was tevreden met niets en speelde vaak met mijn handjes, die vond ik toch zo magisch! Uren kon ik daarmee in de weer zijn, alsof ik toen al wist of voelde dat er veel helende energie uit kon stromen. Mijn ouders hebben dit verbaasd gadeslagen en mij dit vaak verteld.

Het liefst liep ik de hele dag op blote voeten. Mijn ouders moesten moeite doen om mij mijn schoenen aan te laten doen.

Ook wilde ik erg graag zijn wie ik in essentie al wist dat ik was, en daarvoor had ik geen kleren nodig, vond ik. Kleren belemmerden mij in mijn bewegingen en daar had ik een hekel aan. Ik trok ze altijd uit. Het maakte niet uit waar of bij wie ik was. Alleen mijn onderbroek hield ik aan. Als ik bij een vriendje ging spelen, dan gingen mijn kleren ook uit. Pas dan voelde ik mij vrij en kon ik zijn wie ik was. Geen knellende

kleren voor mij. Dat heeft ongeveer tot mijn zesde jaar geduurd, totdat mijn ouders mij geleerd hadden dat het niet netjes is als je overal maar je kleren uittrekt.

Ik weet nog goed dat ik me zonder kleren aan vrij voelde. Ik voelde mij één met mijn leefomgeving, met de mensen, de natuurwezens en mijn vriendjes.

Ook het element water sloot ik meteen in mijn hart. Ik was er dol op. Had mijn moeder mij juist in bad gedaan en mij in mijn zondagse kleren gezet, als zij zich omdraaide ging ik met kleren en al weer in het water zitten, zo thuis voelde ik mij erin. Ik hield van de wereld onder water, hoe rustig het daar was, hoe mooi het licht en de zon onder water werden weerspiegeld en hoe geluid zich onder water verplaatste. Ik genoot van het gewichtloos zijn en van door het water te kunnen bewegen op een manier die je nooit op het droge kon uitvoeren. In het water voelde ik mij thuis. Zodra ik in water kon zijn, dan kon je me daar vinden.

HOOFDSTUK 2

HET EENHEIDSLICHT

Naast het vermogen één te zijn met de omgeving hebben de goudentijds kinderen het eenheidslicht meegenomen naar de aarde.

Licht bevat informatie en healing. Licht bevat ook een bepaalde trilling, de frequentie. Goudentijds kinderen kunnen die trillingen of frequentie goed waarnemen.

Daardoor zijn ze in staat om alle veranderingen in alle energievelden waar te nemen. Daarbij maakt het niet uit of het gaat om het energieveld van mensen, kristallen, magnetisme, aardstralen of heelal.

De goudentijds kinderen hebben ervoor gekozen om het eenheidslicht te bewaren voor eenieder die dit nodig heeft.

Ooit is er een tijd geweest waarin alles met elkaar in harmonie was. Het was er als in een paradijs. Op een dag besloten een aantal mensen dat zij verder wilden groeien en leren. Er was een hevig verlangen in deze mensen dat er meer zou zijn dan de eenheid en harmonie. Men kon alleen verder groeien en leren als er met een meerderheid werd besloten om uit de eenheid en de harmonie te stappen.

Er werd een bijeenkomst gehouden waarbij eenieder zich uit mocht spreken. De meerderheid koos ervoor uit de eenheid en de harmonie te stappen.

De goudentijdskinderen kozen hier niet voor, maar begrepen vanuit hun hart wel waarom men dit wilde.

De goudentijdskinderen besloten om het eenheidslicht op te slaan zodat het nooit verloren zou gaan, want niemand wist hoe dit experiment zou aflopen. Met veel zorg, liefde en toestemming is het eenheidslicht opgeslagen in het buikgebied van de goudentijdskinderen.

In het licht zit alle informatie van de eenheid zoals die ooit overal aanwezig was. Het bevat een weten hoe het ook zou kunnen, een weten op welke manier er met elkaar omgegaan dient te worden, een weten hoe dit licht weer teruggebracht kan worden op deze aarde.

Het is bijna niet met woorden te beschrijven, het is een helder licht dat ieders hart aanraakt. Het is ook het licht dat ervoor zorgt dat iemand zich weer compleet of heel zal voelen. Het is een van de grootste geschenken die wordt meegenomen naar deze aarde toe. Dit licht kan alleen worden meegenomen door degenen die heel erg zuiver zijn en al vele levens hebben gehad om te leren en om zichzelf te zuiveren.

Dit licht maakt je een goudentijdskind.

Het is een hele eer om dit licht te mogen dragen.

Dit licht bevat naast alle kennis ook de verhalen van de mensen door de tijden heen. Een goudentijdskind kan heel makkelijk via dit licht naar boven halen wat er met

iemand aan de hand is en wat daar de onderliggende oorzaak van is.

Het gewone, aardse leven is niet altijd gemakkelijk. Er zijn vele obstakels die overwonnen moeten worden om te leren hoe deze kennis werkelijk neergezet kan worden in het dagelijkse en praktische deel van het leven.

Het volgende persoonlijke stukje geeft aan hoe daarmee geworsteld kan worden.

Toen ik drie jaar oud was vertelden mijn ouders mij dat ik geadopteerd was. Dat legden ze uit aan de hand van dia's die lieten zien hoe zij mij ophaalden uit het kindertehuis in Renkum.

Ik weet nog goed wat voor impact dat op mij had. Het voelde alsof er geen bodem meer onder mijn voeten was. Vanaf dat moment heb ik nooit meer veiligheid gevoeld. Voorheen voelde ik dat wel; het gaf mij een bodem waarin ik mijn wortels had. Toen ik nog niet wist dat ik geadopteerd was, voelde ik mij zeker, vol vertrouwen, de wereld was van mij. Dat alles verdween, ik was ineens mijn bodem kwijt.

Ik wil hier verder niet heel diep op ingaan, omdat ik mijn biologische moeder, die nog in leven is, absoluut niet wil kwetsen of nog meer schuldgevoel wil geven. Dat is niet nodig. Het is goed zoals het gegaan is. Ik heb daar vrede mee. Graag wil ik hier iets toelichten over mijn ontwikkeling in het aardse en spirituele leven. Dit is de rode draad die door mijn huidige leven

en mijn vorige levens heen loopt. Tevens loopt deze rode draad door de levens van mijn voorouders, die dezelfde collectieve thema's met zich meedragen en dat generatie op generatie hebben doorgegeven. Ook mijn zielenfamilie, die uit dezelfde vonk is gekomen, en mijn sterrenfamilie, die in een andere dimensie leven, dragen allemaal hetzelfde thema als ik.

Het is een wezenlijk onderdeel waardoor ik mij heb kunnen ontwikkelen zoals ik gedaan heb en nog steeds doe. Door mij hierin te ontwikkelen help ik tegelijkertijd mijn voorouders, zielen en sterrenfamilie vooruit.

Later, toen ik naar school toe moest, veranderde alles drastisch. Toen mijn moeder mij voor het eerst naar de kleuterschool bracht, maakte zij een praatje met de juf. Ondertussen liep ik naar ons huis terug. Zorgvuldig had ik het pad achter de huizen langs een sloot gekozen, zodat ik rustig naar huis kon gaan. Mijn moeder trof mij thuis aan en vroeg mij waarom ik naar huis was gelopen. Ik antwoordde dat school niets voor mij was en dat ik bovendien toch ook wel thuis kon spelen. Dat hoefde ik toch zeker daar niet te doen! Helaas werd ik linea recta teruggebracht en beter in de gaten gehouden.

Ik voelde me daar opgesloten. Ik vond de kinderen wel interessant, maar ook heel anders dan ikzelf ben. Ik herkende weinig van mijzelf in hen. Alles ging volgens de regels en dat vond ik maar niets. Ik wilde zelf beslissen wat ik wel of niet wilde doen. Ik heb me er

toen erg over verbaasd dat het zo ging, alsof we zelf niet konden aangeven wat we wilden leren of doen. Toch heb ik me er uiteindelijk bij neergelegd dat het was zoals het was. Er waren namelijk ook dingen die ik wel erg fijn vond; samen met andere kinderen dingen doen, zoals fantasiespelletjes, met zand spelen, samen zingen en muziek maken. Ik was dol op verhaaltjes, rijmpjes, liedjes en muziek.

Steeds vaker kwamen er gevoelens en vragen omhoog omtrent mijn adoptie. Ik begon mij steeds meer bewust te worden van het feit dat mijn ouders niet mijn ‘echte’ ouders waren.

Ik begon mij daardoor steeds onzekerder te voelen en vroeg mij vaak af wat nu echt was en wat nu niet echt was. Datgene wat ik als zekerheid had aangenomen bleek immers niet te kloppen en niet echt te zijn.

Met het gegeven dat mijn ouders niet mijn ‘echte’ ouders waren stapte ik de lagere school binnen. Ik was een heel onzeker en gevoelig meisje. Ik voelde mij niet thuis op deze school. Ik vond het vreselijk dat ik niet naar buiten kon wanneer ik dat wilde. In plaats daarvan moest ik leren over taal, rekenen en aardrijkskunde, terwijl buiten de natuur groeide en de elfjes speelden. Alles wat zo bekend voor mij was bevond zich buiten het klaslokaal. Ik voelde alle energieën van mijn klasgenoten. Die energieën waren zo anders dan die van mij, dat het mij heel angstig maakte. Ik wist niet zo goed hoe ik mijn klasgenoten zou kunnen be-

naderen of bereiken. Ook de leerkracht vond ik een enge energie hebben. Ik voelde een macht die ik niet fijn vond. Deze juf kon ons wel goed leren lezen en schrijven, maar ze kon ons niets leren over wie wij waren en wat we voelden. Heel verwarrend vond ik dat. Ik had graag willen leren over het verdriet dat ik voelde van de mensen om mij heen. De juf vertelde daar niets over. Ook had ik graag willen leren over hoe mensen met dat verdriet zouden kunnen omgaan. Graag had ik meer gehoord over de kracht die de mensen dreef. Ik vond het erg vreemd dat mensen niet spraken over wat er werkelijk aan de hand was. Als ik daar iets over vertelde werd er beschamend naar mij gekeken, alsof ik iets heel raars vertelde. Of ik kreeg een uitbrander omdat ik te eerlijk en te recht voor zijn raap zou zijn. Ik leerde dus dat ik me in moest houden als het gevoelige zaken betrof.

Eenmaal uit school vermaakte ik mijzelf met spelen dat ik een indiaan was. En terwijl ik dat speelde, zag ik echte beelden voorbijkomen van het leven van indianen. Zo speelde ik ook graag heks en plukte ik van alles en nog wat uit de tuin om er een helend brouwsel van te maken.

De taalkant ging nog wel, maar rekenen, daar snapte ik werkelijk niets van. Vooral uit mijn hoofd rekenen was een drama. Als er op woensdag weer hoofdrekenen was, dan was ik de avond ervoor al ziek, tot spugen aan toe. Hoe hard ik ook mijn best deed, hoeveel bijles ik